

V

Другого дня о. Артемій встав раненько, звелів запрягти коні і, як вихор, вилетів з двору та й покатав до Корсуня.

В Корсуні були одчинені тільки різниці, як о. Артемій приїхав у місто. Крамарі ще спали. Купивши м'яса, о. Артемій пішов до винарні. Погріб був зачинений і замкнутий. О. Артемій побудив винарів, набрав вина та доброї горілки, забіг в кондитерську за паляницями та пирожним, накупив ласощів на десерт і задумався.

«Чи не забігти б пак на часок на вокзал?» — подумав о. Артемій. Але він глянув на годинник. Поїзда треба було довгенько ждати і дурно гаяти час. О. Артемій аж зітхнув.

«Може б, забігти до о. Сави? — майнула в його думка. — Може б, почув яку новину або хоч брехеньку? О. Сава, певно, їздив до Києва, був в консисторії... Але... до о. Сави треба звертати убік... Далеченько».

О. Артемій знов зітхнув, але вже важче, і трохи подумав. Жвавий та цікавий, він так перенудився на селі, що йому заманулось конче кудись заїхати та побалакати.

«Ат... Забіжу по дорозі хоч до о. Порфирія, хоч на часок. Проковтну хоч стакан чаю й, може, щось нове почую».

Він вискочив на віз і крикнув до погонича: поганяй! Погонич знав норови свого батюшки й пустив коні скоком.

Незабаром віз підкотивсь під двір о. Порфирія. О. Порфирій жив на міський лад, бо не хазяйнував; він ще спав, бо було ще рано. О. Артемій прожогом кинувся не на парадний прихід, а з двору через пекарню і влетів в кімнату. В кімнаті було тихо, і по всьому домі було тихо, неначе нікого і в домі не було.

«Чи виїхали усі кудись в гості, чи що? Чого це так тихо в домі?» — подумав о. Артемій.

Він одну хвилину постояв, кинув бистро очима на позачиняні двері, а далі раптом одчинив двері й потрапив у спальню о. Порфирія. О. Порфирій спав, аж хріп на всі застави. Коло ліжка на столику стояла лампа й валялась розгорнута книжка. Вікно було завішане густою завісою. В кімнаті стояла сутінь.

— Чи це ви й досі спите? — ляснув на всю кімнату о. Артемій.

О. Порфирій кинувся, спросоння підвівсь і сів. Його очі виявляли переляк.

— Ой боже мій! Що там таке? — белькотів він якимсь задавленим, напівсонним голосом.

— Хи-хи-хи! — зареготався о. Артемій. — Чи це ви й досі спите? Гляньте лиш, як уже високо сонце підбилося вгору!

«І носить його ледащо вдосвіта десь по Корсуні», — думав о. Порфирій, протираючи сонні очі.

Він проти волі пригадав, як о. Артемій вже раз налякав його вночі. Це було восени в сльоту. О. Порфирій вже був тоді погасив світло, ліг в постіль і задрімав. Коли хтось несподівано застукав у вікно, та так здорово, що аж шибки задзвеніли. О. Порфирій липнув очима: знадвору проти вікна стояла якась висока патлата постать і здорово стукала в вікно. Йому здалося, що то злодій добувається до хати.

— Отче Порфирію! Чи ви спите? — загукав голос під вікном. — А встаньте на часок

та одчинить!

«Що воно за проява стоїть під вікном і торохтить? Певно, хтось на селі нагло заслаб, та це мене кличуть сповідать та причащати слабого». Але думка про злодіїв все-таки не покидала о. Порфирія.

— Хто там? Чого тобі треба? — спитав він, підступивши до вікна.

— Та це я, о. Артемій! їду з Корсуня та оце й забіг до вас на часочок: маю цікаву звістку! — гукав за вікном о. Артемій.

«А бодай тебе! Потрібна мені твоя цікава звістка, як торішній сніг», — думав о. Порфирій і пішов одчинять двері одвідачові.

Цей настирливий одвідач увійшов в покої й приніс таку звістку, що один з київських протопопів помер, а другий овдовів, а одного сусіда скинули з благочинного.

— Чи в вас вже готовий самовар? — спитався о. Артемій в господаря.

— Мабуть, вже готовий. От зараз спитаю в клюшниці, — сказав з розтягом хрипким голосом о. Порфирій, накидаючи на себе кафтан наопашки і виходячи в столову, де вже стояв на столі самовар.

— Вже готовий. Прошу до столової, а я тим часом вмиюся та трохи причепурюсь, — говорив о. Порфирій.

О. Артемій вступив до столової. Ключниця увійшла, налила йому стакан чаю. О. Порфирій хапком вмився, зачесав на швидку руку свої коси рідким металічним гребінцем, перехрестився, прочитав на ході «Отче наш» і ввійшов до столової.

— Куди це ви так спозаранку їздили? — спитав він в о. Артемія.

— Та це бігав до Корсуня за усякими хазяйськими закупками та думаю: забіжу на часок до вас та розпитаю, чи не чуть яких новинок. Ви все-таки міська людина, ближче живете од вокзалу і... од о. Сава.

— А о. Сава вже розпочинає будувать нову церкву, — промовив о. Порфирій. — Ще торік чи, либонь, позаторік підлабузнивсь до консисторських урядовців, виканючив собі в консисторії просильну книгу, послав по селах дідів: діди нажебрали пашні та грошей, а о. Сава з нічого та й зробить щось, — говорив о. Порфирій.

— О! він хоч висвятивсь на попа з дяків, але з його митець на всі руки! Що ж тут у вас чуть нового? — спитав о. Артемій.

— Нічого такого. В Богуславі крамар Аврум нагло вмер, цебто повісився, — сказав о. Порфирій.

— Невже! Ото диво! Здоровий був чолов'яга, зовсім здоровий; і крамницю добру мав. Царство йому небес... — прохопився о. Артемій і вже поклав пучку на чоло, щоб перехреститься. — Чи то пак... Трохи не перехрестився за жида. Та вже де він буде на тім світі, там і буде. Земля над ним пером! З якої ж то причини він повісивсь? — допитувався о. Артемій. — Чи не збанкрутував часом?

— Хто його знає! Не може бути: він багатенький, а втім, хто знає чужу кишеню! — сказав о. Порфирій.

— Доктори хотіли пороть Аврума, а жида підняли гвалт, сливе бунт: так і обстали хмарою Аврумів дім. Давали докторові хабара сто карбованців, щоб не поров, а він не взяв; тоді вони всунули йому хабара двісті карбованців: він узяв і дозволив поховать Аврума.

— Двісті карбованців дурнички, з доброго дива! От нам ніхто не дасть двісті карбованців дурно, — говорив

о. Артемій.

— Авжеж не дасть дурно! — сказав о. Порфирій.

— Та це й усі ваші новинки? — допитувався о. Артемій, допиваючи другий стакан чаю.

— Усі, — обізвався о. Порфирій апатично, ніби спросоння.

— Ой, час мені додому! Треба поспішати! В мене вже сійба починається. Роботи, роботи! Ой, трудовники ми, трудовники, а користі з тієї праці, як кіт наплакав, — говорив о. Артемій.

— Та посидьте-бо! Який же ви спішний! Приїхали — неначе вогню вхопили чи позичили. Як же ви тепер живете з своїм волосним головою та писарем? Я од своєї сільської старшини держу себе якомога далі та осторонь, для спокою. Нікого не зачіпаю, щоб і мене ніхто не зачіпав, — говорив о. Порфирій.

— Одже ж тепер наш писар став порядний чоловік. Колись передніше гордував мною. А тепер став прихильний та добрий до мене. Я його, знаєте, запросив кілька раз до себе, запросив і писаршу, почастивав наливкою та добрим спотикачем, і писар став такий добрий, хоч в вухо бгай! А писарша — чудова людина! Все-таки вона дочка недавно випеченого дідича, бачиться в батька з панками, набралась кращих манер, обтерлась, обшліфувалась. Дама, та й годі! ще й весела до того.

«Що це таке? Передніше колись звав писаря антихристом, анцибором, а це вже чомусь аж перехвалює. Щось є! Мабуть, якась політика заходить в його з писарем», — подумав о. Порфирій.

— А це ми вчора святили млин на Росі. Хазяїн з своєю спілкою давав не обід, а цілий бенкет, — додав о. Артемій, — на бенкеті була уся наша інтелігенція; навіть мою стару запросили.

— А ще ж не встигли полаяться ці спільники? — спитав о. Порфирій.

— Ні. Було б дуже вже зарані. Бувайте ж здорові, отче Порфирію, та й нас не забувайте! Ой, опізнився! — крикнув о. Артемій і, вхопивши в руки шапку, похапцем шугнув у двері, неначе втікав, і, наче та птиця, що кидається кулею в вікно, вибіг з дому, скочив на легенький візок і побіг додому.

Тимчасом, як о. Артемій справлявся з закупками, дома в його одбувався великий гармидер. І мати й дочка прибирали в кімнатах, звеліли вимити чистенько підлогу, повимивали чисто вікна. Поралась наймичка, поралась Сусана Уласівна, а Ватя працювала з надзвичайним задля неї завзяттям: постирала скрізь порох з мебелі, витерла шибки, пішла в садок, нарвала квіток, зробила два букети: один поставила на п'яніні, другий на столі. Приїхав о. Артемій і привіз провізію. В кімнатах запанувала тиша; а в пекарні почався гармидер, неначе перед весіллям. Там готувався смачний та тривний обід.

Ватя прибралась в літню легеньку рябеньку сукню, зав'язала шию малиною оксамитовою стрічкою й сподівалась Леоніда Семеновича. Вона трохи зблідла на виду. І палкі мрії, і тривога, і сподівання, і гаряче кохання — все це розторсало її нерви. Вона то сідала на канапі в гостинній з книжкою, то сідала за п'яніно й починала вигравати тихі мелодії, то знов вставала й заглядала у вікно.

Ватя одчинила віко п'яніна, сіла й почала вигравать українські думи Завадського.

Леонід Семенович після вчорашнього бенкета спав довго, добре виспавсь, потім скупався в ставку і вже після одинадцятої години пішов до о. Артемія. В його таки була думка смачно пообідать у батьюшки, бо його сестра готувала зовсім-таки не панський обід: борщ та пшоняну кашу з вишкварками.

Несподівано загавкав на дворі Рябко. Рипнули двері в прихожу. Ватя грала й прислухувалась. В прихожій почувся через зачинені двері невиразний шум, потім якась розмова. Було виразно чуть голос о. Артемія. Ватя почувала тривогу в душі, але механічно водила пальцями по клавішах, ледве доторкувалась до їх. Руки торкали клавіші механічно. Ті напружене чуття було направлене на далекий шум, на далеку розмову.

В столовій затупотіли, зашаруділи, зачовгали чобітьми. В гостинну увійшов Леонід Семенович. Ватя обернулась, і її щоки сплахнули. Вона була дуже рада й ледве здержала себе, щоб не виявить своїх радощів та почувань.

— Добридень вам, Валентино Артемівно! А ви все за музикою, все за поезією! Добру частку ви собі вибрали! — говорив Леонід Семенович, вітаючись з Ватею.

— А що ж більше робить молодим паннам, як не грати, співать і танцювати? — обізвався о. Артемій, обертаючись до жінки, котра вступила до гостинної поважно й гордовито. — Чи правду я кажу, Сусано Уласівно?

— «Була колись правда, та заіржавіла»: наше було, та минуло, — обізвалась Сусана Уласівна, сидючи на канапі й запрошуючи гостя сісти в кріслі.

Ватя сіла в другому кріслі проти Леоніда Семеновича й примітила, що він трохи зблід і наче збляк на виду. Він і справді зблід після вчорашнього бенкету.

«Може, він думав за мене, як я за його, та й зблід. «Ой коли б ти так за мною, як я за тобою!» — несамохіть навернулись їй на думку слова пісні.

— Чи швидко ж після нас вчора розійшлись гості? — спитав о. Артемій.

— Не дуже-то швидко. Кропили горілкою млин ще довго після вашого одходу, і кропили таки добре. Ваш сільський старшина накропивсь так, що ледве потрапив у двері, як ішов додому, — сказав Леонід Семенович і зареготавсь.

— А дід Яків добре накропивсь чи не дуже? — спитала Сусана Уласівна.

— О, дід Яків — це міцний дід; сидить, мовчить та тільки сопе, — сказав Леонід Семенович.

— А чарки не минав? — спитав о. Артемій.

— І чарки не минав, і з-за стола вийшов тверезий. Цей дід якийсь крем'яний, неначе штукований, складений з крем'яної мозаїки: не швидко розсиплеться, — сказав Леонід Семенович.

— Дотягне до ста рік, — обізвалась Сусана Уласівна.

— А може, ще й за сто перетягне, — сказала Ватя.

— Були де в гостях в цім місяці? Забавлялись? — спитала Сусана Уласівна в Леоніда Панасенка.

— Був у кількох сусідів та в свого батьюшки. Але тепер саме настав гарячий час: скрізь робота, усім ніколи, усім не до гульні. І в нас вдома робота аж горить, — сказав Леонід Семенович.

— Бачились з Антосею? — спитала Ватя й допитливими очима зирнула на панича.

— Зустрічався разів зо два в гостях, — сказав Леонід Семенович.

— Все така весела та проворна? — допитувалась Ватя. — Чи поправилась хоч трохи, покращала?

— Здається, трошки стала повніша, але, сказати по правді, я й не придивився гаразд, бо вона швидко чогось поїхала додому.

Ватя зраділа: їй неначе стало легше на душі. Вона скося поглядала на батька й боялась, щоб він часом не виніс газети та не почав голосно читати її гостеві, їй хотілось з ним поговорить, побалакати, та ще й на самоті. Але о. Артемій таки не забувся про свої газети, схопився з стільця, побіг до столової й виніс листок газети. В Ваті аж у душі похололо.

«Ну, тепер почнеться ж трактація про політику! І який дідько повигадував оті газети, щоб тільки одбивать ними паничів од паннів!» — подумала Ватя. І їй забажалося вирвать ту газету з батькових рук і шпурнуть її за вікно.

Але о. Артемій на це не вважав і поштував гостя читанням якихсь нецікавих уривків та звісток та розмовою про політику. Коли це, на Ватині щастя, в світлицю вступила наймичка й заповістила, що куми принесли хрестить дитину. Ватя була ладна цмокнуть тих кумів в самісінькі губи.

О. Артемій вийшов. Сусана Уласівна трохи побалакала й собі вийшла до пекарні для якоїсь куховарської справи, а може, й зумисне. Ватя зосталась з Леонідом Семеновичем вдвох.

Леонід Семенович одразу прикмітив, що Ватя змінила тон: вона почала розважати гостя в поважній ролі хазяйки.

— Курить, будьте ласкаві! — сказала вона й достала з п'яніна тютюн та сірнички, поставила перед паничем, а сама сіла на канапі, зробила собі папіроску й почала курити.

— І ви курите? — спитав в неї панич.

— Так, вряди-годи, як часом припаде охота, але завжди або часто дуже — не курю, — сказала Ватя, бо вона й справді взяла в руки папіроску, щоб удавати з себе сьогочасну панну, навіть лібералку.

Вона сіла серед канапи, сперлась ліктем на вишивану подушку, заклала ногу на ногу по-паничівській, ще й трохи простягла її набік, що в сільських паннів вважається-за страшений лібералізм.

Ватя ніби трохи лежала на канапі. Очевидячки, вона позувала перед молодим паничем і вдавала з себе сьогочасну панну, надто ліберальну.

Леонід Семенович несамохіть задивився на неї. Повненька, навіть огрядненька, з здоровими, трохи втомленими очима, з примітними чорними бровами, вона дуже нагадувала в тій недбайній вольній позі східних гаремних дівчат.

— А ви були будлі-де в гостях після вашого вечора аж до бенкету в млині? — спитав в Ваті Леонід Семенович.

— Ні. Вчорашній бенкет був перший, після нашого вечорка, на котрому я була, — сказала Ватя, пускаючи димок вгору, — та й де його бувають? Яке наше тут товариство? Хіба ви не знаєте наших батюшок? Яка в їх веселість?

— Ой, не грішіть-бо! Батюшки — народ веселий. Мені дуже весело в їх компанії. Миське товариство багато не таке щире та веселе. Батюшки вміють пожартувати і

посміялись. В їх розмові багато гумору, та ще й щиро народного, цікавого, сільського.

— Йй-богу, це ви говорите їм поза очі компліменти. Я ладна втікати од їх товариства хоч на край світу. А наші матушки, та ще й ті... старіші? Ат... — сказала Ватя й махнула папіроскою.

— Ба не компліменти говорю батюшкам! От і на тому бенкеті в млині я зауважив, що компанія веселилася й забавлялась щиро, просто, без чудернацтва сільського, без міської пихи, зовсім по-сільській. Істинно можна сказати про неї: що на умі, те й на язиці. А в місті не так, зовсім не так... Говори, та й оглядайся на усі боки.

— А мені ця компанія зовсім не сподобна. Немає тут з ким зійтись, з кимсь приятелювати. От тут недалечке живуть наші сусіди, панни. Повиходили з третього класу дівочої духовної школи... Яка ж це компанія? Письменні сільські дівчата, та й годі; тільки й того, що повбирані по-європейській! — сказала Ватя й зітхнула.

«Високо несеться, та не знаю, чи високо й сяде...» — подумав Леонід Семенович.

— А Антося? — сказав Леонід Семенович.

— Та тільки же одна Антося... але одна людина — це ще не товариство, — сказала Ватя.

Вона підвелась з подушки, посунула свою постать в куток канапи й знов закинула ногу на ногу, ще й голову одхилила назад, її повна шия, оперезана малиною оксамиткою, забіліла й залисніла, як шовк.

— В нас тут така компанія, як оця, що принесла хрестить дитину: молодіці та баби, та молотники. Оцю компанію найчастіше доводиться мені бачити, — сказала Ватя, ще й спідню губу закопилила.

— А я люблю побалакати і з сільськими дядьками: між ними трапляються веселі гумористи.

— Бо ви панич, а паннам це якось не личить; та й поведенці такої в нас вдома нема, щоб куматься та родатись з молодіцями... — сказала Ватя.

— А я переписала для вас «Азру». Цей романс дуже припав вам тоді до вподоби, — помовчавши обізвалась Ватя.

— От і спасибі вам! Це занадто багато честі задля мене! — аж крикнув панич.

— Усте! Усте! — гукнула Ватя до наймишки, котра нагодилась в той час до столової, — а принеси лиш мені мій саквояж, ту торбинку, що лежить в моєму «будуарі» на столичку!

— Це, бачте, я хотіла якось на днях поїхати до Антосі та й передати вам романс через Антося, бо ви до Антосі частіше заїжджаєте, ніж до нас... — сказала Ватя.

Устя принесла маленький, гарненький, як цяцька, саквояжик, обшитий килимковою квітчастою матерією. Ватя поклала собі на коліна саквояжик, одчинила його й почала порплятись в йому обома ручками. Ручки були маленькі, кругленькі, з повними, неначе пухкими пальчиками та пучками. Ватя зумисне поодставляла мізинці набік. Малесенькі мізинці стирчали, золоті перстні з камінцями блищали. Ватя довго щось перегортала в саквояжі тільки пучками, неначе гралась. Потім вона знайшла листочок нот і подала Леонідові Семеновичу. Він взяв, подякував і подав їй руку.

«Позірує... а може, це її вдача така: гордовита й удає аристократку. Цей аристократизм, отой її «будуар» трохи мене бентежить», — подумав Леонід Семенович.

«Але ця праця говорить про Ватині почування... накладає на мене ніби якусь повинність, гм!..» — подумав Леонід Семенович і чогось зирнув по світлиці та по столовій. Піяніно, гарненьке, чепурненьке, лисніло коло стіни... Леонід Семенович чогось в думці почав ніби перевозиться звідсіль додому, але не до свого, а до батькового. Він в думці ніби вже наклав на хури усякого Ватиного добра. Поперед усього він вивіз з двору блискуче п'яніно, потім гарненьку й недешеву мебіль, той здоровий самовар, що стояв в столовій на столі, ті срібні ложечки, срібні ложки... тарілки, подушки, обшиті кружевами... потім він вивіз в думці з стайні о. Артемія пару баских коней, вигнав з загороди три пари круторогих волів, дві корови, вигнав з хліва десятеро свиней, двадцятьоро овець, викотив з повітки добрий новий екіпаж — і це все в думці перегнав та перевіз на батьків хутір; і аж в кінці всього добра він згадав про саму Ватю й запинився... «Цікаво б знати, скільки тисячок карбованців Ватя перевезе в отому саквояжі до мене», — подумав практичний хлопець.

Поки він перевозився з Ватиним добром в своїй думці, в гостинну увійшла Сусана Уласівна й перебила той перевіз, ті переносний та вхідчини.

— От вам у нас і невесело. Попроси, Ватю, Леоніда Семеновича погуляти човном по ставку. В нас і гребці є: приїхали на тиждень мої унуки, — сказала Сусана Уласівна.

— Спасибі вам! Мене зовсім не бере нудьга. Та вже б час мені й додому їхати, — сказав Леонід Семенович.

— О, ні, вибачайте! без обіду ми вас не пустимо. Прошу зостатись на обід. Хоч обід в нас і простий, але прошу не поцураться нашого хліба-солі! — просила Сусана Уласівна. — Голодним ми вас зроду не випустимо з свого двору.

Ватя зачинила й заціпнула саквояжик і поклала коло себе на столі.

— А справді варто було б поплавать човном. Надворі година й соняшно, — обізвалась Ватя.

— Льоню! Володю! а йдіть лиш сюди! Тут ви потрібні! — гукала Сусана Уласівна в одчинені двері.

В гостинну вступили два панички: один височенький, гімназист, другий невеличкий, семінарист. Вони поздоровкались з Леонідом Семеновичем і посідали.

— Ану, паничі! Беріть лишень весла та й гайда на в човен! Поки обід поспіє, поплавайте трохи човном, — сказала Сусана Уласівна.

Паничі вийшли й пішли шукать весел. Ватя встала й гукнула на паничів:

— Та візьміть з собою корячок, щоб вичерпуть воду з човна, а Устя нехай винесе килимка, щоб заслать дно човна; я помажу собі черевики і сукню задрипаю.

Леонід Семенович вийшов з Ватею в садок. Слідком за ними вибігла Устя й несла в руках гарненький маленький квітчастий килимок. Ватя йшла повагом, солідно, мало говорила і вдавала з себе поважну особу.

Швидко дійшли вони до берега. Паничі вичерпували корячком воду. Леонід Семенович скочив у човен, вхопив весло й сів в узирі човна, щоб правувать веслом. Ватя стояла на березі під лозами, коло високого куща очерету, гарно убрана, з розпущеним блакитним зонтиком, облямованим навкруги червоними торочками. За нею стояла Устя з квітчастим килимком в руках. Леонід Семенович глянув з човна на ту мальовничу групу й осміхнувся.

Паничі черпали воду з човна. Ватя поглядала на їх сердитими очима, їй бажалось сісти в човен вдвох з Леонідом Семеновичем, а мати вислала навіщось двох небожів.

Ваті заманулось поспихать з човна небожів і позакидати їх кудись в очерет. Леонід Семенович примітив той неласкавий погляд, примітив насуплений вид, і в його чоґось минула охота перевозитися з Горобцівки до батька з усім добром о. Артемія, не вимикаючи й Ваті. Устя простелила килимок на перекладену серед човна дощечку й на дно човна. Ватя помаленьку увійшла в човен і, підобгавши трохи сукню, показала дрібненькі ніжки в малесеньких черевичках та й важко сіла на човен.

Паничі забрали весла. Володьо обперся веслом об піскуватий берег і зрушив човна з місця. Човен на трьох веслах полинув, мов селезень, по тихій воді.

— От несподівано мені знов довелося поплавать на цьому ставку, — сказав Леонід Семенович до Ваті.

— Тільки на цей раз, мабуть, вам не так весело тут плавати, як було той раз, коли ми тут гуртом плавали з цілою компанією, — сказала Ватя.

— А то чом так? Мені й тепер весело. Хіба ж я тепер не в приємній компанії? — сказав Леонід Семенович і глянув в очі Ваті.

Ватя втупила в його очі свій пильний погляд. Леонід Семенович був в літньому білому картузі. Той білий колір дуже приставав йому до лица. І його вид, і очі стали ніби делікатніші й ідеальніші, надавали йому делікатності й граціозності. Ватя знехотя милувалась ним, не зводила з його очей.

— А тим, що тоді було більше паннів... була Антося... — сказала Ватя.

— А тепер і паннів нема, і Антосі нема, а я все-таки гуляю тут залюбки, — обізвався Леонід Семенович.

Ватя наводила його на яке-небудь натякання про любов, хотіла випитать у його признання, але малі паничі заважали й неначе спиняли її в допитуванні.

«Оці малі паничі, мабуть, і його спиняють. Коли б ми були тут удвох, може б, я й випитала в його душу й серце», — думала Ватя.

Леонід Семенович почав розмовлять то з Льонею, то з Володьом, розпитував про гімназію, про вчителів. Ватя ще більше розсердилась і почала супиться. Перепливли ставок, повернули човном до греблі, потім попливли вздовж ставка, і Ватя дивувалась, чому на цей раз і ставок, і зелений берег, і червона покрівля забудування за греблею не подихають на неї такою поезією, як в той вечір, коли вона вперше гуляла тут з Леонідом Семеновичем. Вона була б рада швидше причалить човен до берега й піти гулять з Леонідом Семеновичем по садку.

Леонід Семенович замовк. Він навіть перестав розмовлять з Льонею та Володьом. Прогуляння на воді, на чистому повітрі, робота веслом, напруга й моціон несподівано розбуркали його апетит. Йому дуже схотілося їсти, і це почуття голоду неначе зав'язало йому язик.

— Вертаймось додому! Вже пізній час, — промовила Ватя, невдоволена прогулянням на човні і тим, що Леонід Семенович неначе зарікся признатись в симпатії до неї.

— Мабуть, нас дома вже ждуть на обід, — сказав Володя, котрому так само вже схотілося їсти.

Човен пристав до берега. Паничі забрали весла й пішли ховать їх у лози. Ватя з

Леонідом Семеновичем повернули стежкою в садок. Апетит в панича розходився, як на злість. В його перед очима манячів стіл а усякими потравами, з гарячими пирогами на закуску. Він йшов мовчки.

— Чого це ви сьогодні такі смутні? — спитала в його Ватя, скося поглядаючи на його чистий профіль.

«Тим, що дуже їсти хочу», — трохи не вирвалось в панича з уст, але він цього не сказав.

— Тим, що вакації минають, і незабаром треба буде засісти до роботи. От вам добре: в вас довічні вакації, — сказав Леонід Семенович.

— От і в вас швидко будуть хоч не довічні, так завсідні вакації, — сказала Ватя, — ви затого скінчите курс?

— Цієї осені, так, мабуть, перед різдвом, — обізвався Леонід Семенович і замовк: йому хотілось їсти на смерть. Він глянув на яблуню, ніби облиту яблуками. Стигли яблука ще гірше дратували його апетит.

— Та й дорідні ж у вас яблука в садку! — промовив Леонід Семенович, підводячи очі вгору на гілля.

— Може, покуштуєте? Нахиліть гілку, а я вам нарву яблук. Буде нам десерт, як мама не догадається наготувать нам його на обід.

Леонід Семенович підняв руки вгору, підскаочив, як заєць, вхопив гілку яблуні, нагнув її. Ватя підвелась навшпиньки, нарвала яблук і покидала їх на траву. Леонід Семенович позбирав їх у хусточку й поніс додому.

— От і ті олеандри, що вам так сподобались, як той раз ви були в нас. Іще й досі цвітуть! — натякала Ватя.

— І справді й досі цвітуть, — обізвався Леонід Семенович і замовк.

«От непогано було б перевезти до себе хоч би з пару цих олеандрів та поставить в садку коло батьківського ганку, але... це чортovinня з бутвинням, як каже приказка: це бур'ян, а -вся сила в грошах», — майнула думка в Леоніда Семеновича, але тепер він був ладен оддати усі олеандри на світі за смачний шматок печені та за чарку доброї горілки.

«Чом це він і не жартує, і мовчить? Що це з ним сталось?» — подумала Ватя, ступаючи на східці ганку.

«Слава тобі, сотворителю! От ми і в хаті. Може, покличуть обідати», — подумав Леонід Семенович.

Але Леонід Семенович помилився: в гостинній не було нікого. Ватя увійшла в гостинну, згорнула зонтик і кинула на стілець. Потім вона перейшла через гостинну важкою ходою і, ступаючи дляво, помаленьку, неначе волокла за собою ноги, сіла на канапу. Канапа на пружинах аж угнулась під нею.

«Ну й справді важкенька нівроку! — подумав Леонід Семенович. — Коли співають в пісні, що «жінка камінь за плечима», то Ватя буде важкенькою вагою, хоч і не за плечима.

Надворі стояла духота. Ватя й справді втомилась і неначе розімліла на сонці, її повна постать була зроду нервова, млява й наче втомлена.

— Ох, яка духота надворі! Я вся неначе розпеклась, неначе оце стояла коло печі, — говорила Ватя, втираючи чоло та вид хусточкою.

— Та й я трохи втомився... втомився, сидючи в човні, — почав жартувать Леонід

Семенович, але він почував, що в його десь зникла охота до жартів: йому так хотілось їсти, що ніякі жарти не йшли на думку.

Він поглядав на двері в столову, двері не одчинялись. Нігде в домі не було чуть ні найменшого гуку, тільки в столовій маятник старомодного годинника гучно цокав, неначе одномірне вибивав такт.

І Ватя, і Леонід Семенович мовчали й одпочивали. Виходило, як кажуть всмішки: «вій мовчить, а вона слухає».

Ватя знов сперлась рукою на вишивану подушку, запалила собі папіроску й попросила курити й Леоніда Семеновича. Розмова не розв'язувалась. На щастя, до гостинної увійшов о. Артемій і розпочав розмову за хазяйство, про селян. Говорючий о. Артемій балакав без упину, але якось механічно, без звичайного в його запалу, без пафосу. І він вже добре виголодався; вже й його за живіт тягло так, що його широкі уста аж зблідли. Леонід Семенович слухав розмову мовчки та все поглядав на двері до столової.

«А! краще було б зостаться на обід в сестри. Натріскався б борщу, каші та й не мордувався б так, як тепер. Та й тягнуть же з тим обідом. І надав мені дідько зайти на смачний обід! Тепер мене на такий обід ніхто й калачем не заманить!» — думав Леонід Семенович, годуючись димом папіроски.

В столовій за дверима задзвеніли ножі та виделки, застукотіли тарілки. В Леоніда Семеновича аж душа зраділа.

«Слава ж тобі Господи! Може, вже покличуть обідати», — думав він.

А Сусана Уласівна мала на думці виставиться перед гостем з обідом і таки добре загаялась.

Несподівано двері з столової одчинились. Вийшла Сусана Уласівна.

«От-от попросе до столу», — думав Леонід Семенович.

А Сусана Уласівна спокійненько сіла собі в кріслі й почала провадити якусь розмову. В неї в пекарні допікалась шарлотка на третю порцію, і вона прийшла, щоб побалакати з гостем, розважить його та й — затягти трохи час.

— Мабуть, ви вже їсти хочете, — в кінці усієї розмови додала Сусана Уласівна. — Вже б час обідати. А побіжи, Ватю, та глянь, чи застелили стіл?

Ватя вийшла до столової й зараз вернулась.

— Вже, мамо, все готово! — сказала вона до матері. Леонід Семенович трохи не перехрестився на радощах.

— Прошу вас до столової! — обернулась господиня до панича й одчинила двері до столової.

Стіл стояв вже застелений і прибраний. Тонка скатерть, тонкі салфетки, нові ножі й виделки, нові тарілки й чарки — все аж блищало. Сусана Уласівна повиймала усі нові прибори, що наготувала на придане дочці. Серед стола стояли непочаті пляшки вина та доброї горілки; свіженькі квитки на пляшках манили, наче дражнилися. Чарки та стакани аж бризкали світлом. Леонід Семенович був такий голодний, що навіть забув на той час перевозиться з усім тим столовим добром на Ватині вихідчини з дому й кинувся до чарки, а потім до закуски, до сардинок та сиру.

Він, довго попіснюкавши, їв, аж за вухами в його ляцало, з апетитом молодого студента. Страва була чудово приготовлена: тривних та смачних порцій було багато.

Сусана Уласівна була добра господиня й розуміла куховарську справу незгірше доброго кухаря. Леонід Семенович уплітав на всі застави й зробив честь умінню Сусани Уласівни. Мати виставлялась і з столовими приборами, і з потравами перед молодим паничем і, очевидячки, досягла до своєї мети.

О. Артемій після печені з курчат налив в чарки вина і випив за здоров'я дорогого гостя. Гість своєю чергою випив за здоров'я хазяїна, потім хазяйки, а далі за здоров'я Ваті, а потім за здоров'я паничів, Володі та Льоні. Усі підживились, стали бадьористі після доброї порції вина. Леонід Семенович кинувся на жарти, розвеселився, реготався. Після обіду усі перейшли до гостинної, куди подали кофій. І о. Артемій, і Сусана Уласівна, і Ватя — усі вважали на Леоніда Семеновича як на жениха. Бо на селі як панич заїде до якої дочки в батюшки двічі поспіль, то вже це був певний знак, що він постановив собі свататись. Так усі думали й про Леоніда Семеновича.

Після кофію Ватя сіла за п'яніно, довго грала й переспівала усі пісні й романси, які вміла. Леонід Семенович ходив по гостинній й підтягував чистеньким баритоном. Він почав передражнювати в співах деяких сусідніх паннів, передражнив Антосю, потім почав перекривлять дяка, далі вчителя, як він силкується в церкві брать низькі басові ноти, зовсім не маючи низового баса. Передражнювання вийшло таке вдатне та химерне, що всі в хаті аж реготались. Леонід Семенович передав навіть саму вчителеву міну співання, як він на криласі насупить брови, нахилить голову вниз, дивиться сторч, і розчепирить свої й без того широкі губи трохи не до вух, і стане такий лютий, неначе хоче з'їсти якусь сільську бабу або кинуться на амвон і потрошить його.

— Ви казали, що хотіли їхати в гості до Антосі. Коли ви поїдете? — спитав Леонід Семенович в Ваті.

— Поїду на тім тижні в четвер... або краще в неділю, — сказала вона.

— То й я туди приїду. От і добре! Останній раз на селі побачимось та розважимо себе трохи, — сказав Леонід Семенович.

— Чого ж це так, — останній раз? Хіба ви думаете вже й не приїхати потім на село? Ви, здається, оце восени кінчаєте курс? — сказала Ватя.

— А може, вмру! Ми всі під богом ходимо, — сказав Леонід Семенович.

— Оце! Нехай бог боронить од цього. Хіба ви пророк, що знаєте, коли по вас смерть прийде! — сказав о. Артемій.

— Смерть латинці звали mors, мабуть, через те, що як морсне, то й перекинешся і ноги задереш, і сам не знаєш коли... Так говорили в старовину. Може, тому й правда, — промовив Леонід Семенович.

О. Артемій позіхнув на весь рот без церемонії. Він звик по обіді полежати на боку й спочить з газетою в руках. Леонід Семенович це примітив і почав прощатись.

— Та посидьте-бо ще, та погуляйте в нас. Ото шкода, що ваш зять та сестра не прибули до нас вкупі з вами, — бідкалась Сусана Уласівна.

— Час мені їхати додому. Батько буде гнватись за коні. Ой, загулявся я й нагулявся в вашій Горобцівці! Та й весела ж ваша Горобцівка, нігде правди діть! — говорив Леонід Семенович на розставанні.

— А хутір Панасенків ще веселіший за нашу Горобцівку! — говорив о. Артемій, стоячи на ганку та випроваджаючи свого гостя.

Вертаючись з гайку, о. Артемії веселенькими очима переглянувся з жінкою.

— Одже матимемо зятя! — пошепки промовив він до жінки.

— Здається, матимемо... але ще невідомо, що то старий Панасенко скаже, — ще тихіше одказала Сусана Уласівна.